

Hồi 47

Sáng Lập Tân Giáo

Bách Lý Châu nằm giữa Tuyên Đô và Giang Lăng, nguyên là một hòn đảo giữa Trường Giang sóng cuộn.

Nếu không có thuyền bè thì không sao tới đây được.

Bách Lý Châu hiện là căn cứ trọng yếu nhất của Lam Đại Bang. Tổng đà hiện đang ở đó.

Thực ra Bách Lý Châu chưa tới trăm dặm mà chỉ rộng chừng hai ba chục dặm vuông mà thôi, nhưng là một nơi dân cư khá sầm uất.

Dân cư trên đảo hầu hết là người trong Lam Đại Bang và gia quyến, thân thích của chúng.

Nam thì cày ruộng trồng cây, nữ thì thuê thửa dệt cửi, lại thêm nguồn thủy sản dồi dào vô tận, nên cuộc sống ở đây rất sung túc và bình yên.

Trọng địa tổng đà đóng ngay giữa đảo, xung quanh dân cư san sát, lại thêm Trường Giang vây quanh nên có thể coi là bất khả xâm phạm.

Hôm đó trong đại sảnh nói riêng và cả tổng đà nói chung đèn đuốc sáng choang, gia nhân mặc lễ phục đi lại tấp nập.

Trong đại sảnh bày ra hai dãy bàn tiệc với đủ món sơn hào hải vị.

Ngồi ở ngôi chủ tọa chính là Tổng đà chủ Lam Đại Bang Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố, vẻ mặt trang nghiêm.

Bên dưới đủ mặt những tên đầu mục cao cấp trong bang.

Lam Đại Bang đang tổ chức đại yến chờ đón tiếp vị Mai Tam Công Tử lừng danh thiện hạ.

Đương nhiên ở Bách Lý Châu hiện còn có cả ba vị đương gia trong Tam Nghĩa Hội cùng tên đánh xe Thịnh lão nhị vừa được "mời" đến, chỉ là được "đón tiếp" trong một căn phòng không được tự do lắm.

Trong chiếc xe bọc kín do Thịnh lão nhị đánh đi hôm trước chở hai người một già một trẻ bị Tam Nghĩa Hội bắt được cùng một viên Hùng Hoàng Châu định mang đến dâng phụng cho Thiên Lý Giáo.

Tất cả đều được Trường Giang Bát Quái mang về đây.

Viên Hùng Hoàng Châu đó vốn được Hộ chủ Tam Nghĩa Hội Trác Đại Cương mua được, là một trong những vật kỳ bảo võ lâm có tác dụng giải được bách độc, rắn rết...

Tin tức này nhanh chóng truyền ra giang hồ, đương nhiên không ít người nảy lòng tham, rắp tâm chiếm đoạt.

Trong số đó, đầu tiên phải kể đến Lam Đại Bang. Bọn này vừa có thế lực lớn, phạm vi hoạt động rộng, lại là thổ phỉ chuyên nghiệp, tự nhiên việc chặn người cướp hàng phải rất thiện nghệ.

Nhưng nói thế không phải là không suy tính.

Tam Nghĩa Hội tuy chẳng đáng bận tâm, nhưng gần đây chúng đã kết hợp với Thiên Lý Giáo, trở thành thuộc hạ trực tiếp của Phó Giáo chủ Ôn Hoàng Đạo Nhân Sử Trường Phong, lại còn có một quan hệ với Phó Giáo chủ Huyền Nữ Giáo Hồng Đăng Phu Nhân nữa nên cần phải cân nhắc kỹ.

Tin tức đó xác thực, vì người ta đều khẳng định Sử Trường Phong và Hồng Đăng Phu Nhân có đến cơ sở của Tam Nghĩa Hội ở Nhạc Dương.

Hơn thế nữa, mấy nhân vật cao cấp trong Thiên Lý Giáo gồm thanh Long Đàn Đàn chủ Phiên Thiên Ấn Đăng Hạo, Huyền Vũ Đàn Đàn chủ Đoạt Hồn Phiến Lý Thu Sơn và một tên hương chủ Phốc Thiên Điều Thiên Nhất Phi từng đến Nhạc Dương xưng huynh gọi đệ với bọn Trác Đại Cương.

Vì thế mà uy danh của Tam Nghĩa Hội được nâng cao trong giang hồ.

Một vấn đề đặt ra là Tam Nghĩa Hội và Thiên Lý Giáo đã liên minh, nhưng có quan hệ gì với Huyền Nữ Giáo?

Cái đó thì chưa rõ, nhưng sự thực Tam Nghĩa Hội đang có hai thế lực vô cùng hùng hậu che chắn, vì thế không ai dám coi thường chúng.

Có lẽ chỉ có Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố mới dám nghĩ đến việc đoạt viên Hùng Hoàng Châu quý giá đó mà thôi.

Vì trong thiên hạ chỉ có viên Hùng Hoàng Châu này là khắc tinh của độc yên vô cùng tàn độc của Ôn Hoàng Đạo Nhân Sử Trường Phong là Ôn Hoàng Tán nên Trác Đại Cương và Sử Trường Phong càng trọng thị.

Trác Đại Cương đang muốn lấy lòng Thiên Lý Giáo để tìm địa vị cho mình, đương nhiên mua được Hùng Hoàng Châu là mang ngay đến dâng phụng cho Sử Trường Phong ngay.

Ngoài ra chúng còn may mắn bắt được hai cừu nhân của Thiên Lý Giáo nữa, nên dồn cả ba thứ lễ vật chở chung một chuyến xe.

Vì đây là chuyến hàng tối quan trọng nên đích thân Hội chủ Trác Đại Cương cho Thịnh lão nhị đánh xe đi trước, còn mình và lão tam Tần Trí bí mật đi theo áp giải, dong xe về phương bắc.

Chúng nằm mộng cũng không ngờ rằng Lam Đại Bang đã đón lõng, phục kích bắt cả người lẫn hàng giải về đây!

Bấy giờ đã sang canh hai, sắp tới giờ hẹn với Mai Quân Bích, Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố cùng mấy chục thuộc hạ ngồi trong sảnh bắt đầu thấy sốt ruột.

Hách Vu Thố dựa theo lời của Mai Quân Bích mà suy đoán rằng chàng cũng nhằm vào viên Hùng Hoàng Châu.

Cho dù thế, mất một bảo vật mà được giao tình với nhân vật võ công cái thế, danh lừng thiên hạ thì cũng gọi là được chứ không mất gì.

Vạn nhất đối phương có dã tâm nào, với võ công của mình cùng hàng trăm cao thủ, lại ở địa thế hiểm yếu này, còn lo gì không thắng đối phương?

Vừa bước sang canh hai, từ bến sông vào đến đại sảnh, Hách Vu Thố đã phái cả trăm cao thủ đeo đao đứng hầu, chỉ cần thấy người xuất hiện là sẽ lập tức vào bắt.

Thế mà bây giờ đã sắp tới nửa canh hai, chẳng những Mai Quân Bích không xuất hiện mà trên mặt sông cũng không thấy bóng chiếc thuyền nào.

Mọi người bắt đầu sốt ruột và hoài nghi.

Mai Tam Công Tử có đến theo hẹn không?

Ngay cả Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố cũng tỏ ra nghi ngờ.

Chẳng lẽ Mai Tam Công Tử đùa nhạo mình?

Nhưng chàng tỏ ra trịnh trọng như thế kia mà, có lý đâu không đến?

Bốn mặt sông vẫn không thấy bóng con thuyền nào.

Muốn đến Bách Lý Châu, ngoài dùng thuyền ra, họa chỉ mọc cánh mới tới được.

Quá nửa canh hai...

Chợt nghe trước sảnh có tiếng kinh phong, và tựa như có mùi hương thoang thoảng bay vào đại sảnh.

Trong đại sảnh đều là đệ tử cao cấp của Lam Đại Bang, là những tay lão luyện giang hồ, nhưng không ai phát hiện ra được đó là mùi hương gì.

Hơn nữa vừa ngửi thấy đã biến mất ngay.

Vừa lúc đó giữa hành lang trước đại sảnh sáng choang xuất hiện hai nhân ảnh.

Hai người không biết đứng đó từ bao giờ và xuất hiện bằng cách nào mà trong sảnh có tới gần trăm cao thủ, kể cả Tổng đà chủ Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố đều không nhận ra?

Một người cao dong dong, mặt đẹp như ngọc, mày kiếm mắt sao, mình mặc đạo y, dáng đẹp như ngọc thụ lâm phong.

Phía sau là một đạo đồng, tuổi mới chừng mười lăm mười sáu, tay cầm bảo kiếm đứng sau.

Hắc Hồ Thần Hách Vi Thố sau một thoáng sửng sốt, chợt đứng lên, mặt lộ nét vui mừng vỗ tay nói:

- Hô hô! Mai Tam Công Tử thật là người thủ tín! Nên gọi là thần nhân mới phải! Hách mỗ chờ đây lâu rồi mà không phát hiện ra!

Thì ra đạo nhân chính là Mai Tam Công Tử!

Mấy chục cặp mắt hướng vào chàng với vẻ mặt ai nấy đều pha lẫn sự ngạc nhiên và khâm phục.

Nhân vật đánh bại cả Cửu Thiên Ma Nữ và Thái Bạch Thần Ông cùng một lúc làm chấn động võ lâm, nguyên là một vị đạo nhân mới hai mươi mấy tuổi, vóc người mảnh mai như một thư sinh kia sao?

Mai Quân Bích bước tới cửa, vỗ tay cười đáp:

- Phiền Hách đương gia và các vị phải chờ lâu, tại hạ cảm thấy bất an...

Hách Vu Thố ngắt lời, cười kha kha nói:

- Tôn giá đừng khách sáo! Mời vào đi!

Nói xong bước ra dẫn Mai Quân Bích đến ngồi đồng tọa bên cạnh mình.

Tên đạo đồng cầm kiếm đứng hầu sau lưng.

Sau khi Hách Hồ Thần Hách Vu Thố giới thiệu Mai Quân Bích với mọi người xong, cuộc yến bắt đầu.

Rượu qua vài tuần, chợt thấy một tên gia nhân bung chiếc mâm son trên để một chiếc hộp nhỏ mạ vàng cung kính trao cho Hách Vu Thố.

Vị Tổng đà chủ cầm lấy chiếc hộp đứng lên hướng sang Mai Quân Bích nói:

- Mai Tam Công Tử đại giá quang lâm Bách Lý Châu này làm tăng thêm phần vinh hạnh cho Lam Đại Bang. Nay có viên Hùng Hoàng Châu này, Hách mỗ chỉ mượn hoa cúng Phật để tỏ lòng ngưỡng mộ, xin công tử nhận lấy!

Nói xong hai tay đưa sang.

Mai Quân Bích không từ chối, đứng lên cười đáp:

- Viên Hùng Hoàng Châu này là khắc tinh duy nhất của Ôn Hoàng Đạn của Phó Giáo chủ Ôn Hoàng Đạo Nhân. Được Hách đương gia ưu ái tặng cho, huynh đệ cung kính bất như tòng mệnh, xin nhận vậy!

Nói xong hai tay tiếp lấy đưa cho tên đạo đồng đứng sau mình.

Hách Vu Thố thấy khách thật tình nhận ngay không từ chối, lòng càng cao hứng nghĩ thầm:

- Vị thiếu niên này xem ra chân tình, mối giao hảo như vậy là tốt, hi vọng ngày càng bền vững!

Mai Quân Bích lướt mắt nhìn khắp lượt chúng nhân nói:

- Huynh đệ lần này nhờ duyên may được quen biết với nhiều cao thủ lừng danh của Lam Đại Bang đến thế, trong lòng cảm thấy vinh hạnh vô cùng!

Hách Vu Thố thay mặt mọi người nói vài lời khách sáo.

Mai Quân Bích lại tiếp:

- Lần này huynh đệ tới đây, ngoài việc được làm quen với chư vị anh hùng, còn có một việc muốn thương lượng với Hách đương gia!

Hách Vu Thố nghe thế trong lòng chấn động nghĩ thầm:

- Tưởng rằng hấn chỉ vì viên Hùng Hoàng Châu mà tới đây, thì ra còn có việc khác nữa?

Nghĩ thế, tuy lo lắng không yên nhưng vẫn giữ nụ cười trên môi nói:

- Mai công tử xin ngồi xuống hãy nói. Việc gì chỉ cần Lam Đại Bang có thể làm được nhất định không làm công tử thất vọng!

Mai Quân Bích theo lời ngồi xuống, cười đáp:

- Hách đương gia hào sảng như thế, huynh đệ tới đây thật chẳng uống công!

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố tuy trong lòng đã có ngờ vực, nhưng vẫn nén buồn làm vui, cười nói:

- Có việc gì xin công tử nói đi!

Mai Quân Bích chợt nở nụ cười thâm trầm, một lần nữa đứng lên nhìn Hách Vu Thố, nghiêm giọng hỏi:

- Hách đương gia có biết thân phận thật sự của huynh đệ không?

Nghe câu đó, mọi người đều ngơ ngác.

Thật vậy!

Trong giang hồ chỉ biết nhân vật gần đây danh nổi như cồn là Mai Quân Bích Mai Tam Công Tử của phái thật, ngoài ra không biết gì thêm.

Thậm chí toàn bộ đệ tử Lam Đại Bang cũng như phần lớn trong võ lâm có ai biết vị đó mặt ngang miệng dọc ra sao?

Trừ Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố và Trường Giang Bát Quái lần trước đã gặp ở trên đường Ma Bàn Châu không nói, còn lại nay mới thấy lần đầu.

Bởi thế nghe đối phương tự xưng là Mai Tam Công Tử thì biết vậy thôi, ai biết lai lịch thân phận thế nào?

Hách Vu Thố lùi lại nửa bước nói:

- Hách mỗ lâu nay ngưỡng mộ đại danh, chỉ hận chưa có duyên được gặp. Thân phận của Mai công tử thế nào xin phép cho biết?

Mai Quân Bích chợt nhếch môi cười hiểm độc nói:

- Huynh đệ là Ôn Như Phong, chắc Hách đương gia có nghe tới rồi chứ?

Hách Vu Thố chấn động toàn thân, bất giác lùi thêm một bước nữa!

Ôn Như Phong?

Văn Hương Giáo Chủ?

Thì ra Mai Tam Công Tử mấy tháng nay làm chấn động giang hồ chính là Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong!

Chẳng trách nào!

Xưa nay có bao giờ nghe ai nói đến Mai Tam Công Tử hoặc Mai Quân Bích đầu?

Một người còn trẻ, dù là xuất chúng bao nhiêu cũng không thể trong thời gian ngắn lại có được bản lĩnh kinh nhân đến thế!

Nguyên Mai Tam Công Tử chỉ là hóa danh của vị Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong!

Thực ra Ôn Như Phong không trẻ như bề ngoài.

Nhân vật này vốn đã xuất danh từ ba mươi năm trước, như vậy ít nhất cũng đã ngoài năm mươi, thế nhưng bao giờ cũng có diện mạo của một thư sinh hoặc đạo nhân mới hăm mấy tuổi, dù nhiều năm đã trôi qua.

Từ ngạc nhiên, sững sốt, Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố bắt đầu cảm thấy khiếp sợ.

Bởi mấy chục năm trước, lão từng nghe không ít về nhân vật này.

Ôn Như Phong là nhân vật thần bí bậc nhất võ lâm, chỉ biết hẩn tự xưng là Văn Hương Giáo Chủ, nhưng không ai biết đó là môn phái gì, càng không ai rõ lai lịch hẳn.

Người ta đều tin rằng võ học tên ma đầu này cao thâm mạc trắc, thủ đoạn cực kỳ độc ác, giang hồ nghe danh chẳng ai không kinh hồn táng đờm.

Mặc dù biết rõ Văn Hương Giáo không hề tồn tại, bởi ngoài Văn Hương Giáo chủ Ôn Như Phong ra không có một giáo đồ nào, nhưng những giá phái rất có uy danh thời đó như lão giáo chủ Thiên Lý Giáo Trí Cơ Tử, giáo chủ Huyền Nữ Giáo Cửu Thiên Ma Nữ và giáo chủ Hồng Đăng Giáo Hồng Đăng Phu Nhân không ai dám coi thường hẳn.

Về sau không còn nghe ai nhắc đến Văn Hương Giáo Chủ, Văn Hương Giáo hoặc Ôn Như Phong nữa.

Có tin nói rằng Ôn Như Phong tình cờ lấy được một pho bí kíp võ công tuyệt thế nào đó nên ẩn tích giang hồ để khổ luyện.

Xem ra điều này rất có lý, sau mấy chục năm khổ luyện, chẳng những vị Ôn Như Phong thần bí ngày xưa vẫn giữ được diện mạo trẻ trung như trước mà còn có thân hoài tuyệt học, nay tái xuất giang hồ với danh hiệu Mai Quân Bích Mai Tam Công Tử.

Ngày xưa Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong đã là nhân vật làm toàn thể võ lâm khiếp đảm thì nay càng đáng sợ hơn, có gì lạ?

Ít nhất thì đó là cách suy đoán của chúng nhân đệ tử Lam Đại Bang, bởi vì chúng chưa từng thấy Mai Quân Bích nên Ôn Như Phong mạo xưng chàng chúng cũng cho là thật.

Kỳ thực lúc này Mai Quân Bích còn luyện kiếm ở Lục Thiệu Sơn.

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố lặng đi, không thốt lên được một tiếng nào.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong - Mai Tam Công Tử đột nhiên tỏ tú đến Tổng đà Lam Đại Bang ở Bách Lý Châu này, rốt cuộc nhằm mục đích gì?

Việc đó còn chưa biết, nhưng có thể khẳng định rằng sẽ không mang đến điều gì tốt lành cả!

Tuy trong lòng sợ hãi nhưng Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố là người lão luyện giang hồ, không hề để lộ ra mặt.

Trái lại, ngoài thoáng giầy nào đó không tự chủ được, lão vẫn giữ bộ mặt tươi cười làm như đang cao hứng.

Sau một lát im lặng, lão chợt cất một tràng cười nói:

- Tuyệt hay! Thiên Lý, Văn Hương, Huyền Nữ, ba giáo phái lớn bậc nhất giang hồ tạo thành thế chân vạc giống Tam Quốc khi xưa, còn chưa biết ai sẽ trở thành quân vương thiên hạ đây! Huynh đệ mộ danh đã lâu, nay Ôn Giáo chủ đại giá quang lâm tề đà, nay huynh đệ cũng như toàn bang đều vô cùng vinh hạnh! Giáo chủ có điều gì sai bảo, nếu Lam Đại Bang làm được thì đâu dám không tận lực?

Mai Tam Công Tử lừng danh thiên hạ mấy tháng nay nhưng ngoài việc đánh thắng mấy nhân vật uy danh nhất võ lâm, bản chất và thủ đoạn của chàng ra sao còn chưa ai biết rõ.

Nhưng Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong là tên đại ma đầu làm giang hồ khiếp vía mấy chục năm trước thì có ai biết không?

Đương nhiên Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố tự biết thế lực mình không địch nổi nên nhượng bộ là hơn.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong quét mắt nhìn chúng nhân một lượt rồi cất giọng lạnh lùng nói:

- Hách đương gia biểu lộ nghĩa khí như thế thật đáng quý. Chuyện này thật ra không có gì khó, chỉ là chư vị có nhất tâm nhất ý hay không... và trước hết, huynh đệ muốn đương gia suy nghĩ kỹ hãy trả lời...

Hách Vu Thố linh cảm rằng có việc gì đó rất nghiêm trọng nên nhìn vào mặt đối phương chờ nghe tiếp.

Ôn Như Phong dừng lại một lát rồi nói:

- Điều này xuất phát từ hảo ý của huynh đệ mà thôi. Hy vọng toàn thể Lam Đại Bang gia nhập Văn Hương Giáo...

Cả mấy chục cao thủ cùng "Ồ" lên một tiếng đầy bất ngờ và kinh ngạc.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong đưa tay ra hiệu cho mọi người im lặng rồi bình thản nói tiếp:

- Nếu tất cả tình nguyện cùng đồng cam cộng khổ với huynh đệ thì đương nhiên rất đáng hoan nghênh. Nếu không, huynh đệ cũng chẳng ép buộc. Chỉ là sau này đừng lộ diện trên giang hồ với chiêu bài Lam Đại Bang nữa, nếu không...

Hắn cười hắc hắc hai tiếng đầy đe dọa, nói tiếp:

- Nếu không bốn giáo chủ không đảm bảo an toàn cho tính mạng của toàn bang!

Giọng hắn tuy bình thường không cao, lại có vẻ thản nhiên nữa nhưng làm tất cả chúng nhân Lam Đại Bang đều rung động như bị sét dội xuống đầu.

Nếu thế thì Lam Đại Bang thành ra bình võ ngói tan rồi còn gì?

Nói rằng đồng ý thì có khác nào hai tay dâng bảy mươi hai phân đà suốt vùng thượng hạ lưu Trường Giang vào tay kẻ khác?

Thật là sự sỉ nhục không sao chịu được.

Sắc mặt Hách Hồ Thần Hách Vu Thố tái nhợt, những đường gân xanh nổi lên, mắt lộ hung quang, nặng nề "Hừ" một tiếng.

Trong đại sảnh, mấy chục cao thủ cùng đứng bật lên, đưa tay rút đao động kiếm, khí thế tức giận bùng bùng.

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong chỉ ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu!

Tràng cười nghe ta độc địa, nham hiểm, quỷ quyệt, tuy không mang chút nội lực nào đáng kể nhưng khiến người ta phải phát run.

Hồi lâu, hắn đột ngột dứt tiếng cười, giọng trở lại hiềm độc như trước:

- Hách đương gia và các vị đừng hung hăng như thế! Huynh đệ vừa nói qua, quyết định thế nào xin cứ suy xét rồi trả lời, huynh đệ không cưỡng ép. Nhưng khi nói trước một điều

rằng mới rồi khi huynh đệ vừa đến đây, chắc các vị đã ngửi thấy mùi hương lạ, đó chính là Thực Cốt Nhu Hương, hiện đã tiềm ẩn trong cơ thể các vị rồi. Chỉ cần một số lượng rất nhỏ, nếu không có giải dược độc môn của huynh đệ thì xương cốt bị nhũn đi, công lực hoàn toàn bị phế. Chỉ sợ các vị không đủ sức trối gà nữa rồi! Không tin xin cứ vận khí xem thì biết!

Thực Cốt Nhu Hương?

Đó là độc chất gì mà lợi hại đến thế?

Không nói Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố mà trong sảnh, bất cứ ai cũng đã từng xông pha hàng chục năm trên giang hồ nhưng chưa từng nghe cái tên lạ hoắc đó.

Nhưng ngẫm lại, quả thật lúc chủ nô Ôn Như Phong vừa xuất hiện, đúng là nghe có mùi hương thoang thoảng.

Nhưng cả đại sảnh bao la như thế, cho dù là Mê Hồn Tán bá đạo của Miên Cương Độc Phụ chẳng nữa cũng mất đi phần nhiều hiệu lực.

Chỉ có một chút hương thoảng thì đâu có gì đáng sợ như lời hắc nói! ?

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố trong lòng bán tỉnh bán nghi.

Lão thủ vận công xem, trong lòng bỗng chấn động!

Với công lực thâm hậu mấy chục năm tu luyện, tin rằng đủ đối phó với bất cứ nhân vật nào trên võ lâm, thế mà nay vận khí kiểm tra đã thấy không còn chút sức lực nào, gân cốt nhuyễn đi vô lực!

Tên Giáo chủ độc ác đó đã nói không ngoa!

Mười hai canh giờ sau võ công hoàn toàn bị phế!

Trong giang hồ, khi người ta mất đi võ công thì cuộc sống còn có ý nghĩa là gì nữa? Huống chi Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố, nhân vật hiển hách một thời, hùng bá cả vùng lưỡng ngạn Trường Giang?

Vị Tổng đã chủ biết rằng biết rằng đã đến nước này thì không còn hy vọng gì kháng cự lại tên đại ma đầu đáng sợ đó nữa.

Mấy chục năm tung hoành khắp giang hồ, uy danh không phải là nhỏ. Nay trúng phải mưu gian chỉ có cách tự tận để bảo vệ khí tiết mà thôi!

Một người khi đã đến chỗ vạn bất đắc dĩ thì không còn sợ điều gì nữa.

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố cất một tràng cười rền vang, quát lên:

- Ôn Như Phong! Thủ đoạn của ngươi quá hèn hạ và ác độc, quả là lời đồn tên Văn Hương Giáo Chủ năm xưa không giả chút nào! Hách mỗ với tư cách là Tổng đà chủ của bảy mươi hai phân đà của Lam Đại Bang khắp dải Trường Giang này, tuyên bố kể từ bây giờ giải tán Lam Đại Bang! Chỉ là những thuộc hạ cũ trong bang đối với người vô oán vô cừu, hy vọng người cho họ giải được, Hách mỗ có chết cũng xin tỏ lòng cảm kích!

Dứt lời vung tay chộp xuống Thiên Linh Cái mình.

Ôn Như Phong chột quát lên:

- Khoan đã!

Hách Hồ Thần Hách Vu Thố dừng tay lại cách đỉnh đầu mình vài tấc, nghiêng rặng hỏi:

- Ôn Như Phong! Người còn muốn gì nữa?

Văn Hương Giáo Chủ dụ giọng:

- Hách đương gia hoàn toàn hiểu sai ý huynh đệ rồi!

Hách Vu Thố nghi hoặc hỏi:

- Hiểu sai chỗ nào nói nghe xem?

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong cười hô hô đáp:

- Huynh đệ lẫm tích giang hồ mấy chục năm, từng gặp không biết bao nhiêu anh hùng, nhưng chưa gặp ai thịnh danh và khảng khái như Hách đương gia.

Hách Vu Thố chột nghe đối phương tăng bốc mình, chưa hiểu lý do vì sao nhưng vẫn tin rằng với loại độc ác như rắn rết này thì chẳng mong điều gì tốt lành.

Tuy vậy vẫn hạ tay xuống chờ nghe tiếp.

Ôn Như Phong lại nói:

- Huynh đệ từ xa xôi ngàn dặm tới đây với mong muốn Hách huynh tham gia bốn giáo, cộng đồng hợp tác cùng mưu đại sự, không những Lam Đại Bang sẽ thành bình võ ngôi tan như Hách huynh từng nghĩ mà còn phát huy thế lực trở nên hưng thịnh hơn. Bởi vì Văn Hương Giáo hay Lam Đại bang gì cũng là một cả, mọi sự vụ trong giáo không do Hách huynh hay các vị ở đây đảm nhiệm thì còn ai? Tạm thời xin Hách huynh nhận ngay chức phó giáo chủ. Mọi người cứ tuân tỵ theo chức vị ở đây mà sắp xếp. Xin Hách huynh suy xét kỹ. Nếu Hách huynh vẫn cứ kiên trì giữ lập trường của mình thì huynh đệ xin cáo từ!

Nói xong chấp tay thi lễ rồi rời khỏi bàn làm như định bước ra cửa.

Lời hắn nói có một phần lý lẽ khiến Hách Vu Hồng cũng thấy động tâm.

Suy xét lại, với bản lĩnh của Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố và thế lực của Lam Đại Bang thì cũng có thể xưng hùng một cõi trong giang hồ.

Nhưng nếu đem so với Thiên Lý Giáo, Huyền Nữ Giáo và cửu đại môn phái thì Lam Đại Bang còn kém xa.

Nếu liên kết với Văn Hương Giáo, sau này cùng Thiên Lý Giáo và Huyền Nữ Giáo tạo thành thế chân vạc, khi đó trên cương vị Phó Giáo chủ, so với thân phận Tổng đà chủ của Lam Đại Bang, uy danh tất lớn hơn nhiều.

Huống chi tất cả thuộc hạ đều là của mình, mọi quyền hành chẳng phải do mình nắm hết hay sao?

Nếu lúc đó võ công mình gần tương đẳng với Ôn Như Phong, lo gì không với tới chức giáo chủ?

Huống chi lúc này mọi người đều trúng phải độc hương Thực Cốt Nhu Hương, nếu không thuận theo để yêu cầu giải dược thì toàn bộ Lam Đại Bang cũng từ nay trừ danh, có lợi gì đâu?

Thôi thì đành “ngộ biến tông quyền”, biết sao?

Nghĩ đoạn đứng lên nói:

- Lời vàng ngọc của giáo chủ, bây giờ Hách mỗ mới hiểu ra. Chúc phó giáo chủ, Hách mỗ không dám nhận, nhưng xin một lòng vì giáo chủ!

Ôn Như Phong quay lại, cười hô hô nói:

- Hách huynh đừng nên quá khiêm nhường như thế! Văn Hương Giáo sau này toàn dựa vào đại lực của các vị ở đây, nếu Hách huynh không đảm nhận cho cương vị đó thì còn ai xứng đáng nữa?

Hắn dừng một lát, nói thêm:

- Trong số các vị ở đây ai không muốn tham gia Văn Hương Giáo thì xin nói rõ ngay bây giờ.

Bọn cao thủ Lam Đại Bang thấy Tổng đà chủ đã gia nhập, mình lại đang trúng độc hương, ai dám nói “không”?

Thế là mọi người cùng đồng thanh:

- Nguyện ý!

Văn Hương Giáo Chủ Ôn Như Phong cả mừng, chợt đưa tay phất nhẹ tay áo tạo nên làn gió thoang thoảng mùi hương nhẹ.

Dám đoán đó là giải dược Thực Cốt Nhu Hương.

Ôn Như Phong bỗng cười hô hô nói:

- Huynh đệ có một vật này mời Hách huynh xem!

Nói xong lấy trong túi ra một vật nhỏ sắc vàng óng ánh.

Nguyên đó là một chiếc Kim Phụng Thoa.

Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố thân phận là Tổng đà chủ bảy mươi hai phân đà Lam Đại Bang, cũng là một nhân vật hiển hách trong giang hồ, đâu không nhận ra Kinh Thoa lệnh phù của lãnh tụ hắc đạo năm xưa?

Lão vôi quỳ xuống tham bái, kinh cẩn nói:

- Đệ tử Hách Vu Thố tham kiến lệnh phù!

Ôn Như Phong thấy Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố tham bái trước Kim Phụng Thoa trong tay mình, biết mục đích đã đạt được, cười nói:

- Hách huynh mau đứng dậy đi! Bây giờ chúng ta sẽ cùng nhau thương nghị đại sự. Chiếc Kim Phụng Thoa này là do năm trước huynh đệ tiện đường ghé thăm Thiên Thủ Quan Âm đạo hữu, bà ấy biết huynh đệ chuẩn bị sáng lập Văn Hương Giáo, tất cần nhiều nhân lực và tà lực nên mới đem tặng chiếc lệnh phù này...

Làm sao mà Hách Vu Thố biết được rằng chiếc Kim Phụng Thoa đó là do hấn lừa lấy cắp được từ Tôn Tương Liên?

Ôn Như Phong nói xong đưa Lệnh phù cho Hách Vu Thố xem.

Lão Tổng đà chủ nghe nói lòng đầy kinh ngạc, nghĩ thầm:

- Thì ra Ôn Giáo chủ còn là bằng hữu của Hải Tâm Sơn tiền bối nữa! Minh chỉ là một tên Tổng đà chủ của một bang lục lâm thảo khấu mà thôi, bỗng chốc trở thành Phó Giáo chủ Văn Hương Giáo, lúc nào cũng có thể thành Giáo chủ, là người thân cận với Minh chủ hắc đạo Thiên Thủ Quan Âm, thân phận và uy danh hiển hách võ lâm, còn mong gì hơn nữa?

Nghĩ tới đó, trong lòng cao hứng vạn phần.

Lão đưa tay cầm lấy lệnh phù xem kỹ rồi trao lại cho Ôn Như Phong, lấy giọng nghiêm trang nói:

- Hách mỗ được đi theo giáo chủ là quá vinh hạnh rồi. Cho dù không có lệnh phù của Hải Tâm tiền bối, Hách mỗ cũng xin một lòng trung thành...

Ôn Như Phong biết đối phương đã một lòng thần phục liền đem cất Kim Phụng Thoa vào túi, cùng Hách Vu Thố trở lại bàn ngồi.

Chúng nhân Lam Đại Bang cũng lục tục ngồi xuống.

Chờ mọi người trật tự lại, Ôn Như Phong lấy tay áo trao cho Hách Vu Thố một cuộn giấy, trình trọng nói:

- Đây là toàn bộ kế hoạch lập giáo của bốn tọa, xin Hách huynh xem kỹ rồi căn cứ theo đó mà hành sự.

Hách Vu Thố cầm lấy cuộn giấy cúi mình đáp:

- Tuân lệnh!

Kế hoạch đó là đem Tổng đà của Lam Đại Bang đổi tên thành Tổng đàn của Văn Hương Giáo, bảy mươi hai phân đà biến thành bảy mươi hai phân đàn cùng những giáo quy và một số điều luật khác.

Từ đó Lam Đại bang biến thành Văn Hương Giáo, chỉ có một thay đổi nhỏ là tên gọi, còn Tổng đà chủ Hắc Hồ Thần Hách Vu Thố được cất nhắc thành phó giáo chủ, Ôn Như Phong là giáo chủ.

Còn lại hầu hết nhưng chức vị khác đều được giữ nguyên.

- o O o -